

Arrest

nr. 284 474 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt op 5 december 2022 België binnen en dient op 5 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekster op 25 augustus 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

Op 8 december 2022 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van de artikelen 3.2 en 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 19 december 2022 wordt verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening.

De Kroatische overheden stemmen op 22 december 2022 op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-verordening in met dit verzoek. Zij voegen hierbij een brief met individuele garanties voor verzoekster.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 20 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de betreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: D. M.

geboortedatum: (...) 2000

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20§5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw K. D. M., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 05.12.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 05.12.2022. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek indiende.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 25.08.2022.

Betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 19.12.2022. Zij verklaarde religieus gehuwd te zijn met N. E., 50 jaar oud met de Burundese nationaliteit. Hij verblijft momenteel in Burundi.

Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Ze stelde verder dat ze enkele nichten heeft die in België verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen. Ze stelde dat ze haar originele identiteitskaart en paspoort achterliet in Burundi. Ze verklaarde dat ze onderweg een paspoort had van iemand anders maar dat niet gebruikte. Dit valse paspoort is ze onderweg verloren.

Betrokkene verklaarde dat ze Burundi op 07.08.2022 heeft verlaten omwille van een gedwongen huwelijk. Ze reisde met een vals paspoort per vliegtuig naar Ethiopië en Turkije. Betrokkene verliet Turkije ook per vliegtuig en kwam uiteindelijk via onbekende landen te voet Kroatië binnen. Ze verklaarde dat ze in Kroatië haar vingerafdrukken gaf maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene stelde dat ze drie dagen in een Kroatisch opvangcentrum bleef en vervolgens te voet via onbekende landen naar België reisde.

Betrokkene verklaarde dat ze het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds haar binnenkomst in Kroatië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat ze hoorde dat ze in België zal geholpen worden. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze er werd mishandeld. Betrokkene verklaarde dat ze door politie en burgers op straat werd verkracht. Ze stelde dat de opvang erg slecht was, ze niet altijd eten kregen en Afrikaanse mensen er werden gediscrimineerd.

Op 08.12.2022 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 22.12.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 22.12.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de

verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste

jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ze hoorde dat ze in België geholpen zal worden. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient dan ook te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar ze een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze er werd verkracht door politie en mensen in burgerkledij. Ze stelde dat ze hiervan geen aangifte deed omdat ze niet wist hoe ze dit moest doen. We merken op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld, en dat betrokkene geen concrete elementen aangaf waaruit zou moeten blijken dat deze incidenten specifiek zijn voor de situatie in Kroatië.

Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij

situaties van seksueel geweld, het relaas van betrokkene laat niet toe te concluderen dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven en slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld. Daarnaast vermelden we hier ook dat Kroatië het Verdrag van de Raad van Europa over het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, heeft geratificeerd. Ook de Europese richtlijn 2012/29/EU van 25 Oktober 2012 'tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten' bindt Kroatië ertoe betrokken verzoekster desgevallend te beschermen en verschaft aan verzoeker een grond om haar rechten op het grondgebied van Kroatië uit te putten.

Betrokkene verklaarde dat ze in Kroatië verplicht haar vingerafdrukken moest geven maar dat ze er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat ze geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 52)

Betrokkene verklaarde dat de opvang niet goed was, ze kregen er niet altijd eten en Afrikaanse mensen er werden gediscrimineerd. Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDArapport p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA p. 83).

We wensen ook nog op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen.

Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (AIDA p. 26) We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene is er geen sprake van een (poging tot) push-back. Hij gaf zelf aan dat ze werden tegengehouden, vingerafdrukken moesten geven en dan verder mochten reizen.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien zij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met haar klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene gaf aan dat ze in goede gezondheid is. Bij haar aanmelding gaf betrokkene aan zwanger te zijn, tijdens het persoonlijk onderhoud ging zij hier verder niet op in. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4).

Brussel, 20.01.2023

De gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in zoverre deze gericht zou zijn tegen de bijgevoegde beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, die evenwel niet wordt vermeld als voorwerp van het beroep.

Artikel 71, eerste lid, van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, als onontvankelijk worden afgewezen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar overdracht aan Kroatië, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending van volgende bepalingen aan:

“- *l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*

- de l'article 3.2, al. 1 et 2 du Règlement 604/2013 du 26 juin 2013 (Dublin III) ;
- de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales;
- de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;
- du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier”.

Zij geeft eerst een theoretische uiteenzetting over de bepalingen die zij geschonden acht.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar persoonlijke situatie; er is in haar hoofde immers sprake van een verhoogde kwetsbaarheid. Verzoekster verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie *H.A. tegen België* van 15 april 2021. Zij verduidelijkt haar gezondheidstoestand: verzoekster heeft tijdens haar gehoor verklaard dat zij het slachtoffer was van een verkrachting door de Kroatische autoriteiten. Zij heeft dit ook gemeld aan *Samu Social, in tempore non suspecto*, met het oog op het vastleggen van een afspraak voor een abortus. Verzoekster is een alleenstaande vrouw, slachtoffer van seksueel geweld. Tijdens haar gehoor heeft ze verklaard verkracht te zijn en hieraan kan niet worden getwijfeld, gezien ze op 22 december 2022 een abortus heeft ondergaan. Ze legt in dit verband een medisch attest neer (stuk 4 bij het verzoekschrift). De verwerende partij erkent de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster echter niet en stelt in de bestreden beslissing dat verzoeksters relaas niet toelaat om te concluderen dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming kunnen bieden aan vreemdelingen die op hun grondgebied verblijven en het slachtoffer worden van seksueel geweld. Verzoekster wijst er in dit verband op dat zij het slachtoffer werd van seksueel geweld door de Kroatische autoriteiten, zodat het uitermate moeilijk is om zich tot diezelfde Kroatische autoriteiten te wenden om aangifte te doen van verkrachting door een politieman. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar gehoor niet het minste idee had dat van haar verwacht werd dat zij bewijzen zou aanbrengen dat deze verkrachting in het bijzonder gelieerd was aan Kroatië. Verzoekster meent dat het volstaat te verwijzen naar algemene informatie, wat zij ook doet, meer bepaald verwijst zij naar het feit dat Kroatië door verschillende organisaties wordt aangeklaagd wegens het ontbreken van bescherming van de mensenrechten en het ontbreken van sancties op de vastgestelde inbreuken. Verzoekster citeert uit een communicatie van 22 oktober 2019 van de Europese Commissie aan de Raad en het parlement over de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië en uit een communicatie van de Europese Ombudsman van februari 2022 waarin het ontbreken van een controleorgaan over het beheer van de grens aangekaart wordt.

Verzoekster vervolgt dat de toetreding van Kroatië tot het Schengengrondgebied deze problematiek opnieuw onder de aandacht bracht en citeert uit het “*Joint Statement: EU admits Croatia to Schengen without regard to abuses at the border*” van 8 december 2022 uitgaande van *Amnesty International, Border Violence Monitoring Network, Centre for peace studies, Danish refugee Council, ECRE, Human Rights Watch, Oxfam* en *International Rescue Committee*.

Verzoekster stelt dat een loutere internet zoekopdracht toelaat om het belang en het specifiek karakter aan te tonen van het misbruik door de politie van verzoekers om internationale bescherming al dan niet in transit. Verzoekster verwijst naar verschillende internetartikelen. Verzoekster stelt dat zijzelf het slachtoffer is geworden van de geweldplegingen die vermeld worden in deze artikels. Zij kan zich niet voorstellen dat, mocht zij overgedragen worden aan Kroatië, zij kan aanklagen wat zij heeft meegemaakt, laat staan dat zij zich zou kunnen beschermen tegen seksuele geweldplegingen waarvan zij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt. Verzoekster is in afwachting van psychologische hulp en heeft naar aanleiding van de medische *screening* gemeld dat ze zich angstig voelt en een verlies van eetlust had (stuk 10 bij het verzoekschrift).

Verder verwijst verzoekster naar de situatie van algemeen geweld in Kroatië, meer bepaald systematische illegale geweldplegingen en *push backs*. Verzoekster citeert uit het AIDA-rapport, *update* 2022, p. 24.

Verzoekster wijst op het uiterst problematisch en systematisch gebruik van teruggedrijving met geweld door de Kroatische grenspolitie. Verzoekster verwijst naar het arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 over *push backs* aan de grens en in het binnenland van Kroatië en citeert hieruit. Verzoekster sluit zich aan bij de motieven van dit arrest (stuk 4 bij het verzoekschrift). Verzoekster verwijst eveneens naar een beslissing van het Verwaltungsgericht van Braunschweig, Duitsland, van 25 februari 2022 en citeert hieruit. Verzoekster wijst erop dat de Belgische autoriteiten op

geen enkel ogenblik garanties hebben verkregen van de Kroatische autoriteiten dat verzoekster niet zal teruggedreven worden.

Verzoekster verwijst tevens naar de arresten van de Raad met nrs. 208 105 van 14 november 2022 en 281 808 van 14 december 2022 (stuk 6 bij het verzoekschrift). Zij besluit dat een verwijzing naar het beginsel van wederzijds vertrouwen niet volstaat en dat *in casu* geen enkele individuele garantie werd verkregen voor de overdracht.

Vervolgens gaat verzoekster in op de gevolgen van haar kwetsbaar profiel: zij heeft nood aan toegang tot medische zorgen en aan opvang. Verzoekster meent dat er voor haar zeker nood is aan individuele garanties en dat het ontvangstbewijs van de Kroatische autoriteiten van de e-mail van de Belgische autoriteiten geen bewijs vormt van individuele garanties.

Waar de verwerende partij meent dat er voor verzoekster geen enkele hinderpaal zal zijn voor het verkrijgen van toegang tot medische zorgen en zich hiervoor op het AIDA-rapport steunt, wijst verzoekster erop dat er een verschil is tussen het juridisch kader dat de toegang tot zorgen regelt en de praktijk. Dit verschil blijkt eveneens uit hetzelfde AIDA-rapport.

Verzoekster verwijst naar en citeert uit een rapport van *Médecins du Monde* waaruit blijkt dat de toegang tot medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië uiterst beperkt is (stuk 3 bij het verzoekschrift). Dat verzoekers om internationale bescherming hun toevlucht moeten zoeken tot een Ngo voor medische zorgen, toont aan dat het Kroatisch systeem deficiënt is. Er kan hier niet naar verwezen worden om aan te tonen dat er toegang is tot medische zorg. Verzoekster zal in Kroatië dus geen toegang hebben tot kwalitatieve medische zorg. Verzoekster citeert ook uit het AIDA-rapport, p. 97.

3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij Kroatië verantwoordelijk acht voor de behandeling van het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming. De Kroatische overheden hebben ook uitdrukkelijk het verzoek tot terugname van verzoekster ingewilligd, wat steun vindt in het administratief dossier. Verzoekster zet niet nader uiteen waarom ze artikel 3.2, lid 1, van de Dublin III-verordening geschonden acht, dat als volgt luidt:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake het bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, die aan Kroatië toekomt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.5. De Raad kan zich aansluiten bij het theoretisch kader dat verzoekster weergeeft over de geschonden geachte beginselen en bepalingen. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit het door verzoekster geschonden geachte artikel 3.2, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich heel goed bewust van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

3.3.6. De betwisting komt erop neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of verweerder dit alles voldoende onderzocht heeft.

3.3.7. *In casu* kan verzoekster, gelet op wat er in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders enerzijds en haar persoonlijke omstandigheden anderzijds.

3.3.8. Meer bepaald blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoekster aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, “2021, laatste update op 22.04.2022” zoals dit tot stand kwam binnen “het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (hierna: het AIDA-rapport), een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel, “Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route”, een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de

Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlements lid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het verzoekschrift verwijst verzoekster naar een communicatie van de Europese Ombudsman van februari 2022 waarin volgens haar het ontbreken van een controleorganisme over het beheer van de grens aangekaart wordt. In dit verband wordt opgemerkt dat uit het weergegeven citaat blijkt dat de ombudsman melding maakt van het feit dat er een controlemechanisme werd opgericht maar dat het jammer was dat dit pas werd opgericht in 2021. Hierin wordt dus niet gesteld dat er geen controlemechanisme is. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook verwezen naar het jaarverslag 2022 van dit controlemechanisme. Waar verzoekster verwijst naar Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, wordt opgemerkt dat deze mededeling ook in de bestreden beslissing wordt vermeld en dat blijkt dat deze aanleiding heeft gegeven tot bepaalde initiatieven van de Kroatische overheid, wat verzoekster niet betwist.

Het *“Joint Statement: EU admits Croatia to Schengen without regard to abuses at the border”* van 8 december 2022 handelt in het algemeen over *push backs* aan de grens en doet geen afbreuk aan wat hieronder zal worden uiteengezet inzake *push backs*. Hetzelfde geldt voor de door verzoekster aangehaalde internetartikels.

Ten slotte is er voor verzoekster ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, die op 22 december 2022 als bijlage bij het akkoord van de Kroatische autoriteiten werd gevoegd. Deze brief luidt als volgt:

“(…)

Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.”

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het verzoekschrift, betreft dit niet louter een ontvangstbewijs maar wel degelijk een brief die verzoekster persoonlijk betreft: haar naam, geboortedatum en nationaliteit worden hierop vermeld. De kritiek van de verzoekende partij ter zitting dat dit slechts garanties van algemene aard zijn, doet geen afbreuk aan de waarde van deze individuele garanties.

3.3.9. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar arresten gewezen door Nederlandse Raad van State en een Duits administratief rechtscollege, die respectievelijk dateren van 13 april 2022 en 25 februari 2022, om haar betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen, meer bepaald in de grensprocedure waar de Kroatische politie systematisch zou overgaan tot *push backs* met geweld. De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte, niet alleen ging over *push backs* aan de grens maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te voeren naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Het arrest van het Duits administratief rechtscollege heeft het over ketting *push backs* van Kroatië naar Servië en Bosnië-Herzegovina die geschieden op grond van interne instructies, waartegen hiërarchisch niet opgetreden wordt en dat er geen bewijs is dat Dublin-terugkeerders hiervan zouden gespaard blijven. Het rechtscollege wijst op de noodzaak van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten dat Dublin-terugkeerders niet teruggedreven worden naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, niet uitgehold wordt.

3.3.10. De Raad merkt op dat verzoekster er met haar betoog volledig aan voorbijgaat dat ze bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terecht komt met niet-EU-landen of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de *push backs* zich voordeden en dat er concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover de verwerende partij uitgebreid motiveert in de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat ze een precair gezondheidsprofiel heeft (zie verder) en in dit verband wordt herhaald dat de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben verstrekt voor verzoekster.

3.3.10.1. Ter zitting legt verzoekster een stuk voor, namelijk een e-mail van het Kroatisch *Centre for Peace Studies* van 7 februari 2023 als antwoord op een “*Information request*” uitgaande van verzoeksters raadsvrouw van 6 februari 2023. De advocaat van de verwerende partij vraagt om dit stuk uit de debatten te weren. Gezien dit stuk echter betrekking heeft op de uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, neemt de Raad dit stuk wel degelijk in overweging overeenkomstig artikel 39/82 § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Uit dit stuk blijkt het volgende. Er worden in deze e-mail verschillende bronnen vermeld over *push backs* van het Kroatisch grondgebied die volgens de auteur van deze brief hebben plaatsgevonden “*in the context of Dublin*”. Inzake de vermeende wijziging in deze praktijk wordt verwezen naar p. 17 van het rapport “*Common Report 2022*” van het Kroatisch *Centre for Peace Studies*. Verder wordt in deze e-mail gesteld: “*There is no concrete evidence of Dublin returnees being pushed back but there have been multiple cases of people with asylum seeker ID’s from Croatia being found in Bosnia and Herzegovina after pushbacks*” (“*Er liggen geen materiële bewijzen voor dat Dublinterugkeerders het voorwerp uitmaken van ‘push backs’ maar er zijn verschillende gevallen bekend van personen met Kroatische documenten waaruit blijkt dat ze een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, die aangetroffen werden in Bosnië en Herzegovina na ‘push-backs’*” eigen vertaling). Er was ook het geval van Nigeriaanse studenten die toekwamen in Kroatië in het bezit van een visum, die illegaal uit het land gezet werden. Verder wordt verwezen naar rechtspraak van het EHRM en naar het geval van een Dublinterugkeerder wiens vluchtelingenstatus werd ingetrokken nadat hij weigerde om informant te zijn voor de Kroatische geheime diensten. De e-mail besluit met een verwijzing naar verdere bronnen mocht de rechtbank zich steunen op de argumentatie van de Kroatische autoriteiten aangaande het bestaan van een onafhankelijk monitoringmechanisme (IMM).

Vooreerst merkt de Raad op dat het louter voorleggen van een e-mail met verwijzingen naar een groot aantal websites, zonder concrete duiding over wat in deze websites terug te vinden is en zonder citaten hieruit, niet volstaat om aan te tonen dat de Kroatische autoriteiten zich momenteel bezondigen aan *push backs* van Dublinterugkeerders. Daarbij komt dat dit stuk op papier werd voorgelegd en dat blijkt dat er verschillende *hyperlinken* in vermeld worden als “*you can find our short overview of the IMM here and here*” waarbij “*here*” een *hyperlink* blijkt te zijn. Er kan niet verwacht worden dat de Raad weet naar welke website deze linken onder het woordje “*here*” verwijzen. Verwacht mag worden dat de verzoekende partij zelf een samenvatting geeft van de informatie die zij ontvangen heeft, en het niet aan de Raad overlaat om bijeen te puzzelen wat verzoekster wenst te geven aan informatie of wat er in deze informatie staat aangaande *push backs* van Dublinterugkeerders, waarvoor verzoekster stelt te vrezen.

De Raad houdt bijgevolg enkel rekening met de concrete elementen die in deze e-mail vermeld worden, namelijk dat de auteur zegt dat er *push backs* zijn “in de context van Dublin”, de verwijzing naar p. 17 van het rapport “Common Report 2022” van het Kroatisch Centre for Peace Studies, de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en de vaststelling dat er geen materiële bewijzen voorliggen dat Dublinterugkeerders het voorwerp uitmaken van ‘*push backs*’ maar er zijn verschillende gevallen bekend van personen met Kroatische documenten waaruit blijkt dat ze een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, die aangetroffen werden in Bosnië en Herzegovina na ‘*push backs*’.

Het louter stellen dat er *push backs* zijn “in de context van Dublin” vormt geen bewijs dat zulke *push backs* effectief plaatsvinden. De verwijzing naar p. 17 van het rapport “Human Rights Violations at Croatia borders” (het rapport dat teruggevonden werd na het raadplegen van de weergegeven link in dit verband) betreft het hoofdstuk “2022: Alleged change in push back practice”. De Raad stelt vast dat dit handelt over *push backs* aan de Kroatische grens en ook handelt over de zogenaamde “7 dagen documenten” die worden gegeven aan personen die niet wensen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er zijn ook getuigenissen van personen die de toegang tot de asielprocedure werd geweigerd en die zulk document ontvingen, maar er wordt geenszins gespecificeerd dat dit om Dublinterugkeerders zou gaan. De Raad is bekend met de rechtspraak van het EHRM; zoals hieronder zal blijken toont verzoekster niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de personen in deze zaken. Het feit dat er verschillende gevallen bekend zijn van personen die na *push backs* werden aangetroffen buiten Kroatië met documenten waaruit blijkt dat ze een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend in Kroatië, brengt niet mee dat dit Dublinterugkeerders zijn en toont niet aan dat de Kroatische autoriteiten zich heden ten dage aan de praktijk zouden bezondigen om Dublinterugkeerders het land uit te zetten zonder onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekster verwijst naar de situatie van Nigeriaanse studenten met een visum, toont zij niet aan dat dit verzoekers om internationale bescherming betreft. De persoon van wie de vluchtelingenstatus werd ingetrokken omdat hij weigerde mee te werken met de geheime diensten, betreft een situatie van een persoon die reeds erkend werd als vluchteling en van wie de status achteraf werd ingetrokken. Verzoekster kan zich niet vergelijken met deze persoon gezien haar de vluchtelingenstatus in Kroatië nog niet werd toegekend en het louter hypothetisch is dat zij zou moeten meewerken met de geheime diensten.

De informatie die verzoekster ter zitting voorlegt, doet bijgevolg geen afbreuk aan het volgende.

3.3.10.2. Blijkens de bestreden bijlage 26^{quater} zal verzoekster worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Ze verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden plaatsgrepen. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in de bestreden beslissing, kan in het AIDA-rapport Kroatië “2021 update, laatste update op 22.04.22” - dat zich bevindt in het administratief dossier - worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor verzoekster, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De bestreden beslissing stelt eveneens terecht dat er volgens het voormelde rapport geen problemen gerapporteerd werden voor wat betreft de capaciteit en de levensomstandigheden in de twee opvangfaciliteiten die Kroatië kent voor verzoekers om internationale bescherming, met name een in Zagreb en één in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Eveneens motiveert de verwerende partij blijkens het betrokken AIDA-rapport terecht, “Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 83)”.

Verzoekster brengt hiertegen niets concreets in. Ze benadrukt haar profiel als kwetsbare persoon en alleenstaande vrouw maar in het bovenvermelde AIDA-rapport kan niet gelezen worden dat er in de twee vermelde opvangfaciliteiten ernstige problemen zijn voor alleenstaande vrouwen. Inzake verzoeksters profiel wordt verwezen naar de punten 3.3.10.4 en 3.3.10.5 van dit arrest.

3.3.10.3. Niettegenstaande er *prima facie* geen rapport bekend is dat gewag maakt van ‘*push backs*’ met politiegeweld voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-verordening werden overgedragen aan Kroatië, is de verwerende partij in de bestreden beslissing concreet ingegaan op de

'push backs' met geweld door de Kroatische (grens)politie aan de buitengrenzen, zoals gemeld en gesignaleerd in verschillende rapporten en media. Zij wijst in dit verband op de volgende vaststellingen:

"In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN)).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie Voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020".

Verzoekster brengt hiertegen niets concreets in.

3.3.10.4. In de bestreden beslissing kan, voor wat betreft de medische situatie van verzoekster, gelezen worden:

“Betrokkene gaf aan dat ze in goede gezondheid is. Bij haar aanmelding gaf betrokkene aan zwanger te zijn, tijdens het persoonlijk onderhoud ging zij hier verder niet op in. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

In het verzoekschrift wijst verzoekster op haar bijzondere kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw die het slachtoffer werd van seksueel geweld, ten bewijze waarvan ze een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat ze op 22 december 2022 een abortus heeft ondergaan (stuk 4 bij het verzoekschrift). Ze is in afwachting van psychologische hulp en heeft naar aanleiding van de medische screening gemeld dat ze zich angstig voelt en een verlies van eetlust had (stuk 10 bij het verzoekschrift).

Uit verzoeksters Dublininterview op 19 december 2022 blijkt dat zij verklaarde gezond te zijn (vraag 38). Uit de “vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ” van 19 december 2022 blijkt dat verzoekster meedeelde zwanger te zijn, dat zij een afspraak heeft voor een abortus en dat zij “nee” antwoordde op de vragen of er bijzondere procedurele noden waren. Uit het medisch attest dat verzoekster voorlegt bij het verzoekschrift (stuk 9), blijkt dat zij op 22 december 2022 een abortus heeft ondergaan en dat deze ingreep goed verlopen is. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zich daarin een medisch attest bevindt, opgesteld en ondertekend door de centrumarts in januari 2023. Hierin verklaart deze dat verzoekster werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. Bij het verzoekschrift (stuk 8) voegt verzoekster nog een bericht van *Samu Social* van 8 december 2022 waaruit blijkt dat ze haar zwangerschap wenst te onderbreken en wenst een psycholoog te spreken. Uit stuk 10 blijkt dat verzoekster meegedeeld heeft een verminderde eetlust te hebben.

Uit een samenlezing van deze stukken blijkt dat verzoekster een abortus heeft ondergaan, daarvan goed hersteld is en in goede gezondheid is. Op grond van dit alles kan de Raad niet vaststellen dat verzoekster zich in een precare gezondheidssituatie bevindt. Zij heeft momenteel geen fysieke medische problematiek en blijkt momenteel niet in psychologische behandeling te zijn, zij legt in dit verband geen stukken voor. Dat zij op 9 december 2022 meedeelde dat ze wenste een psycholoog te zien, heeft niet als gevolg gehad dat zij intussen psychologische behandeling volgt, dat zij een geplande afspraak heeft of dat ze op een wachtlijst staat. Verzoekster toont dit alleszins niet aan. Verzoekster is het slachtoffer geweest van seksueel geweld, wat een kwetsbaarheid aantoont. In dit verband wordt echter opgemerkt dat er *in casu* sprake is van individuele garanties in hoofde van verzoekster d.d. 22 december 2022, waarin onder meer wordt gesteld “the person concerned will be provided with acces to the procedure for international protection with adequate accomodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individuel approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual

applicant”. Verzoekster heeft dus individuele garanties dat zij toegang zal hebben tot gezondheidszorg. Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Verzoekster betoogt dat ze in Kroatië beperkte toegang zal hebben tot gezondheidszorgen. Ze baseert zich hiervoor op een rapport van Dokters van de Wereld van 2020 waaruit blijkt dat er enkel gratis toegang is tot dringende medische hulpverlening en tot de noodzakelijke behandelingen voor ziekten en ernstige mentale problemen. Ze haalt verdere getuigenissen aan uit dit rapport waaruit blijkt dat de voormelde organisatie zelf moest tussenkomen om de gebreken in de Kroatische gezondheidszorg op te vangen, iets wat ze maar in beperkte mate kon doen. Verzoekster is dan ook van oordeel dat ze geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg in Kroatië waardoor haar gezondheid en haar leven op de helling komen te staan bij een terugkeer naar dat land.

Verzoekster verwijst naar een rapport van Dokters van de Wereld België van 2020 dat ze voegt bij haar verzoekschrift. De verwerende partij baseert zich op het AIDA-rapport over Kroatië “2021 update, laatste update op 22.04.2022” en doet de vaststellingen die hierboven worden weergegeven.

Hieruit blijkt dat er kritische opmerkingen kunnen gemaakt worden over de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot gezondheidszorg in Kroatië, zoals gelezen kan worden in het rapport van Dokters van de Wereld van 2020, maar er kan op grond hiervan niet besloten worden dat de toestand op dat vlak dermate dramatisch is dat verzoekster als alleenstaande vrouw zonder een aangetoonde medische problematiek haar gezondheid en leven op het spel zet als ze binnen de Dublin III-verordening terugkeert naar Kroatië. Leemtes in toegang tot de gezondheidszorg worden immers mee opgevangen door organisaties zoals Dokters van de Wereld België die blijkens het door verzoekster gevoegde rapport een memorandum van samenwerking hebben afgesloten met de Kroatische overheid en subsidies ontvangen van de Europese Unie. Blijkens het in de bestreden bijlage gemelde AIDA-rapport (p.59), helpt ook het Kroatische Rode Kruis de verzoekers om internationale bescherming in hun nood aan toegang tot gezondheidszorg: *“The Croatian Red Cross (CRC) provides psychosocial and practical support and assistance to applicants for international protection in Reception Centres for Applicants for International Protection, based on the identified needs of individuals and families. CRC identifies vulnerable groups (children, unaccompanied children, the elderly, single women, people with physical and mental disabilities, people who have experienced trauma or torture, potential victims of trafficking, victims of domestic violence) and plans work tailored to their specific needs”*. Er is *prima facie* niets mis mee dat Ngo’s de staat bijspringen als er leemtes voor toegang tot de gezondheidszorg vallen in het geval de toestroom van verzoekers om internationale bescherming te hoog is. Dit is trouwens ook in België het geval.

Waar verzoekster specifiek citeert uit p. 97 van het AIDA-rapport, merkt de Raad op dat hieruit niet blijkt dat er geen medische zorgen mogelijk zijn of dat psychologische hulp onmogelijk is in de opvangcentra. Op dezelfde pagina wordt bovendien ook gesteld dat sociale werkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en medewerkers van het Rode Kruis dagelijks aanwezig zijn in de centra en bijstand kunnen verlenen, eventueel kunnen zij ook aan de directie van het centrum vragen dat er voor kwetsbare personen wijzigingen in de opvang gebeuren. Op p. 100-101 wordt inzake “3. Reception of victims of torture, violence and trauma” gesteld: *“However in 2020, the Ordinance on health care standards for applicants for international protection and foreigners under temporary protection entered into force, regulating, amongst other, also the scope of healthcare for vulnerable groups. (...) Standard Operational Procedure in case of Sexual or Gender Based Violence in the Reception Centers for Applicants for International Protection entered into force in 2021.”*

Waar verzoekster in dit verband nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie *H.A. tegen België* van 15 april 2021, merkt de Raad op dat dit het effectief rechtsmiddel in België betreft waarover verzoekster moet beschikken. Door huidig beroep oefent verzoekster haar recht op een effectief rechtsmiddel uit.

3.3.10.5. In de bestreden beslissing kan voor wat betreft de persoonlijke situatie van verzoekster gelezen worden:

“Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze er werd verkracht door politie en mensen in burgerkledij. Ze stelde dat ze hiervan geen aangifte deed omdat ze niet wist hoe ze dit moest doen. We merken op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld, en dat

betrokkene geen concrete elementen aangaf waaruit zou moeten blijken dat deze incidenten specifiek zijn voor de situatie in Kroatië.

Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië.

Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van seksueel geweld, het relaas van betrokkene laat niet toe te concluderen dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven en slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld. Daarnaast vermelden we hier ook dat Kroatië het Verdrag van de Raad van Europa over het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, heeft geratificeerd. Ook de Europese richtlijn 2012/29/EU van 25 Oktober 2012 'tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten' bindt Kroatië ertoe betrokken verzoekster desgevallend te beschermen en verschaft aan verzoeker een grond om haar rechten op het grondgebied van Kroatië uit te putten."

Verzoekster wijst erop dat het uitermate moeilijk is om zich tot de Kroatische autoriteiten te wenden om aangifte te doen van verkrachting door een politieman. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoekster verklaarde dat ze geen klacht heeft ingediend omdat ze niet wist hoe dit moest: *"Vraag 39. Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Naar Kroatië kan ik niet terugkeren. Heeft u redenen in verband met opvang en/of behandeling? Ik ben daar mishandeld, ik ken hun namen niet. Was dit de politie, de autoriteiten of waren het bewoners? Zowel de politie als burgers. Ze hebben mij verkracht. Wie heeft jou verkracht? De politie en mensen in burgerlijke kledij. Waar was jij dan? Op straat. Heb jij daar aangifte van gedaan? Neen. Waarom niet? Ik wist niet hoe ik dit moest doen."*

Verzoekster doet met haar betoog, dat van haar niet kan worden verwacht dat ze aangifte doet bij de dezelfde autoriteiten die zich schuldig maakten aan de verkrachting, geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld, dat ze niet aangeeft dat zulke incidenten specifiek zijn voor de situatie in Kroatië, dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van haar niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. De bestreden beslissing vervolgt dat dit evenmin impliceert dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan verzoekster bij situaties van seksueel geweld, dat Kroatië het Verdrag van de Raad van Europa over het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld heeft geratificeerd, dat de Europese richtlijn 2012/29/EU van 25 oktober 2012 'tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten' Kroatië ertoe verbindt om verzoekster desgevallend te beschermen en aan verzoekster een grond verschaft om haar rechten op het grondgebied van Kroatië uit te putten.

Daarbij komt dat de Kroatische overheden wel degelijk individuele garanties verstrekt hebben voor verzoekster. Ze hebben in hun brief van 2 januari 2023, waarin verzoekster in de hoofding vermeld wordt, namelijk gesteld dat ze bij overname opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. Verzoekster kan in het kader van de juridische bijstand die ze zal krijgen eventueel melding maken van het seksueel geweld waarvan zij het slachtoffer werd en desgevallend een klacht indienen.

Verzoekster kan de waarde van deze individuele garanties ter terechtzitting niet dienstig minimaliseren door haar eenvoudig betoog dat deze garanties stereotiep zijn en ze ondanks deze garanties riskeert terecht te komen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster had ook melding gemaakt van racisme in Kroatië (vraag 39). De Raad volgt de verwerende partij dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale

bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Kroatische autoriteiten niet bij de pakken blijven zitten en dat er diverse initiatieven genomen werden om de wantoestanden aan de buitengrenzen op te volgen en hieraan te remediëren, waarop gewezen wordt in de bestreden akte (zie *supra*). Kroatië is inmiddels lid geworden van de Schengenzone, dit op grond van een besluit van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2022. Dit besluit EU/2022/2451 voorziet 1 januari 2023 als datum waarop Kroatië lid wordt van de Schengenzone. Dat dit volgens bepaalde Ngo's ten onterechte geschied is omdat Europa zijn ogen sluit voor de wantoestanden, is één zienswijze. Een andere zienswijze is dat Kroatië zich nog meer bewust zal zijn van zijn plicht tot het respecteren van Europese en internationale rechtsinstrumenten waarnaar de Schengengrenscore immers refereert en waar verzoeker zelf op wijst in zijn verzoekschrift, zoals het Handvest en de Conventie van Genève dat het non-refoulementbeginsel omvat. Kroatië komt aldus meer en meer in een carcan, met onder meer toezicht van het Hof van Justitie over inbreuken op de Schengengrenscore, wat bijdraagt aan een verdere remediëring van de gerapporteerde wantoestanden. Dat Europa niet blind is voor de problemen aan de buitengrenzen van Kroatië, blijkt overigens uit overweging 4 van het vermelde besluit EU/2022/2451. Hierin wordt gesteld dat Kroatië consequent moet blijven werken aan de uitvoering van alle lopende maatregelen, met name wat het beheer van de buitengrenzen betreft.

3.3.12. Gelet op het voormelde blijkt niet dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoekster maakt een schending van deze artikelen niet aannemelijk.

De verwijzing door verzoekster naar eerder gewezen arresten van de Raad die een overdrachtsbesluit naar Kroatië geschorst hebben, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel.

Het eerst aangehaalde arrest nr. 208 105 van 14 november 2022 geeft niet weer wat verzoekster zegt, het arrest met dit arrestnr. dateert immers van 23 augustus 2018 en gaat over een gewoon beroep, ingesteld tegen een bijlage 13. Het is niet aan de Raad om te gaan uitzoeken welk arrest verzoekster precies bedoelt en verzoekster heeft het ook niet gevoegd bij haar verzoekschrift. Het tweede aangehaalde arrest nr. 281 808 verwijst naar een eerder arrest 281 730 inzake een bijlage 26*quater* om de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te schorsen. In dit eerder arrest 281 730 wordt de tenuitvoerlegging van een bijlage 26*quater* geschorst om de (enkele) reden dat er geen individuele garanties gevraagd werden van de Kroatische autoriteiten ondanks het precare profiel van de verzoekende partij in die zaak, die met gezondheidsproblemen kampt. Zoals gezegd, blijkt niet dat verzoekster een precare gezondheidstoestand heeft en alleszins hebben de Kroatische autoriteiten voor haar wel individuele garanties gegeven.

Waar verzoekster ter zitting verwijst naar een arrest van de Raad van “30 of 31 januari 2023”, waarin werd gesteld dat artikel 3.2. van de Dublin III-verordening moest worden toegepast, herhaalt de Raad dat het niet aan hem is om te gaan uitzoeken welk arrest verzoekster precies bedoelt.

3.3.13. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoeksters geval. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

3.3.14. Nu *prima facie* niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich, gelet op artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, alsnog bevoegd diende te

verklaren voor zover begrepen dient te worden dat verzoekster dit bedoelde waar ze de schending aanhaalt van voormelde bepaling.

3.3.15. Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, niet ernstig is.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde inzake een ernstig middel volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET